

R. P. Thomæ Tamburini È Societate Jesu Opera Omnia

Tamburini, Tommaso

Lugduni, 1689

5. An pater possit retrahere filium à Religione.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78172](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78172)

gativa, excessus in divitiis compensetur. *It in summa dicitur indonius (ait Bartolus, leg. cum ita, lib. 2. ff. de cond. & demonstrat. alique) qui imparis est conditionis cum altero conjuge: qualis certe est ille (inquirit) qui ignobilibus ortus parentibus, nec aliis ornamentis vita suffulbus, nobilissimam puellam eandem diuissimam sibi connubio sociari contendit. At enim verò, iuvenem illum tum magna ex parte esse ejusmodi notis affectum, non ego solus, non sola vicina, sed vniversa Civitas nimis, palam docet; & vti nam abique tuae familiae dedecore nimis passim obloquitur.*

10 Erubuit hic, praesertim cum audiret illud (iuvem tuum) virginali pudore Aloysia; & ut Anacreontis vtar lepore, apparuerunt puellares genae, perinde ac si in lactis candorem rosatum purpura fuerit immisfa. Nec tamen sibi desuit; eandem enim excusationem, nempe se ex vero animo iuvenem illum nunquam dilexisse, iustis Hierothei, & parentum expostulationibus cum iurejurando rursus opposuit. Mox culpas suas rite confessa, obediens parentibus, imò, & in fastu remissior facta est: nec multò post ab Hierotheo, aliisque per familiaribus excusus pater, filiam viro nobili, ac supra quam credibile est prudenti, nuptui dedit, collatante familia.

§. I V. Pater non potest filium compellere nec ad Mari-
monium, nec ad Religionem.

1. Absolutis ergo Aloysiae nuptiis, per totam aestatem intra Civitatis moenia se continuit Plutogenes, solitus ceterum rusticari non semel cum universa familia. Apparente tamen autumno, ipse cum filiis, conjuge, ac Genero, invitato praeterea Hierotheo, ab urbana domo sese subduxit: in suis amoenissimis hortis ubi fontium scaturigines, arborumque opacarum condensa nemora, fructuum copia, atque in primis commodissima domus aderat, vindemiarum tempore commoraturus. Et ibi quidem, semel, dum à meridie omnes ferè à familia ad auras flantes captandas, aestumque illius diei temperandum, in porticus confiderent: Edisseret, ac abbatte Hierothee, (dixit Plutogenes an ego Thermagoras filium hunc meum, à nuptiis ad alienu, licet valeam ad matrimonium contrahendum compellere. Tum Hierotheus conversus ad Adolescentem: Thermagora (inquirit) qui tam diligen-
tem praedictorem, litteris non minus prophaps, quam sacris haecentis vacasti; & toto animo vacas: id à te prius audiat Pater: mox, si quid tuae defensionis addendum, vel demendum erit, ego subibiam.

2. Ad hoc Thermagoras: Parebo libens, siue ut tibi morem geram, siue ut à me invidiam calibatus aver-
tam; siue ut obsequantiam, quam parentibus amantissimis meis debeo, in hoc meo proposito, nunquam ob-
curasse, ipsis in primis persuadeam. Nec aliud praeter ipsa Thoma Sanchez, Theologiae moralis fulgentissimi luminis verba, lib. 6. de matrimon. d. 2. num. 4. quae consul-
tò rudiusertius in hunc vsum notavi, hic in medium eciam ipsis parentibus afferam: Non possum (inquirit) parentes cogere ad matrimonium, vel ad tales nuptias; sed libere contrahere filij debent, vel alium statum eligere, sic fatentur omnes cum Divo Thoma (in 4. d. 20. quaest. unica) qui rationem hanc insuper reddit, quia in matrimonio est servitus quaedam perpetua; & ideo, cum homo liberae conditionis sit, nequit à patre ad servitutem hanc compelli. Quod si arguas (1. 2. C. de patribus, qui filios suos) posse filium à parente in necessitate constituto vendi, & ita sua libertate privari; dic disparem esse rationem: quia haec servitus non exigit mutuum amorem, nec est perpetua, potest enim redimi, quae secus se habent in matrimon. Haec Sanch.

3. Quae eo confirmari possunt argumento. Nam est certa omnium, explorataque sententia, nemini, atque ad nec patri licere filios cogere ad Religionem capessendam, neque directè, neque indirectè; ut si pater malè agat cū filiis in victu, vestitu, verbis, hoc animo ut tadio

affici ad Religionem confugiant: quia gravis & com-
justitiam ex cogere iniuria est, aliquid ad id cogere, ad quod non tenetur, quodque Deus liberum esse voluit. Imò contra eos, qui feminas ad Religionem cogunt (etiam metu reverentia, ex mea sententia, quicquid dicas Portella, in addit. v. Morales, in 1. 2. & Rictus, quem sequitur citatus Diana loco mox citato, quia aequè per meum illum verè cogitur filius) rigida prohibito lata est à Tridentino, sess. 25. c. 18. regul. excommunicatio (de qua fusc. Sum. de Rel. 1. 3. lit. c. 9. vide etiam Dianam p. 5. ar. 15. res. 36. ubi multa ad praxim pro hac re,) ut nimirum Religionis ingressum liber omnino sit, & voluntarius; Quamvis ergo non liberum voluisse matrimonium, quod periculosiorem esse statum afferat, quam Religio; eos Tridentini praedictissimos Patres credendum est? Sanè ad vitam Religiosam quae valde animae fauet, quamvis allicere aliquem munusculis possis, cogere tamen non potes: cur igitur ad statum cogere matrimonij aliquem licet possis; qui status permaximè est sexcentis saeculi perturbationibus, atque periculis obnoxius?

4. Nolo tamen ita rigidus audiri, ut aliquid parentibus non inde liceam: Cum Goffrido enim Soto, & Belarmino; 1. supra est fateor licet posse patrem, non quidem agere absolute, sed paternè filium ad nuptias invitare. Iusta siquidem causa familiam propagandi, nepotes progignendi, paupertatem accepta dote sublevandi vel quicquid parentem excusare à peccato, non est improbabile. Sed inde pro meo instituto sic breviter conficio. Tu, amantissime genitor, longa progenie et genero, filiaque, spero gaudebis; idemque ex Polierate fratre meo, itidem spero, familiam verò nostram, quam diutius affluentem Deo immortalis sunt gratia; alient bonis non indigere, novent omnes, ego expeditius fuebo huc propriae vxoris, prognatorumque cura, & menia insuper praecleariora, nobiliorque Praefectura, ob diligentem operam, quam navabo litteris, facilius negotio, Divis aspirantibus, assequar. Ut quid ergo me ad matrimonium, vel compellere potes, vel velit allicere? Verum hac praemissa defensione haecenus satis; orationem enim meam libenter supprimo, quamvis restet plura dicenda; quia (ut verbis vtar S. Ioannis Chrysostomi, hom. 1. de pueris fin. concionem Flavianii Episcopi, lepidissimi oratoris, audire exoptantis) Cupio tuam, Hierothee sapientissime, audire vocem personantem, me solum partes confirmantem; siquidem nos pastoralis pueri sub illa calamo sibilamus, veluti sub quercu quadam, aut fago ad umbram viridantium pratorum confidentes: tu vero optimus instas, atque artificiosus Musici, autem ciabaram modularis, dulcissimi sonitus consonantia, universum excitas cum admiratione Theatrum: haec Chrysostomus; haec ego. His postremis verbis praemodestia, rubore suffusus est Hierotheus, at subinde pleraque in rem ex Sanctis Patribus admirando eloquentiae pondere cum addidisset, reprobare ea convictus Pater, latum vnguem non potuit; unde factum est, ut in posterum molestiam filio nequaquam attulerit. Remque felici successu Deus Optimus promovit; nam aliquot post annis, Sacerdotio initiatus Thermagoras, promoveniente apud Hispaniae Regem fratre Polierate, Archiepiscopus Panormitanus incredibili parentum adhuc viventium, usque ad lacrimas laetitia, totiusque Civitatis gratulatione, creatus est.

§. V. An pater possit retrahere filium à Religione.

1. R. Edeo vnde discesseram. Aderat huic disputationi Metilda cum reliquis, ut dictum est de familia. Et, o disertissime Pater, subiunxit, Quandoquidem mei germani fratris haecenus confirmasti partes, quare te, ut patres etiam meas hic suscipias, atque exponas, an me à Religione (quam tam studiosè appeti) licet retrahere possit Pater.

Haec disputationi (respondit Hierotheus) universaliere methodo

methodo digerenda est. Vel enim sermo instituitur de impediendo ingressum in Religionem, vel de consulendo egressum ab illa. Rursus, vel de impediendo, & consulendo, vi, fraude, injuria, vel sine his, puta, precipitante, vel mero consilio. Denique potest esse locutio, vel de peccato; vel de obligatione restitutionis.

Impediens vi, fraude, injuria, &c.

1. Poterit certum sit, impediendum ingressum, vel consentiendum egressum Religioso, imò & Novitio (ex Dicastillo loco citato, num. 26. sequente Rebellium, aliisque) in fraudem, injuria, peccate mortaliter, & ad restitutionem tenetur quod homini, vel Religioni damnum emergat. Ita Dicastillus l. 1. de inst. tract. 2. d. 7. d. 1. art. 16. Ioannes de Lugo, tom. 1. disp. 9. sect. 3. n. 28. auctoritate ab eodem citati. Ratio est manifesta, quia omnis vis, & fraus contra iustitiam est; ergo in re gravi, qualis est hæc, sine dubio parit obligationem restitutionis illam inferenti. Certè tum homo, tum Religio habent jus, ne alius per vim, & fraudem, impediatur emolumenta, quæ ipsi ex tali habitu assumptione, vel conservatione obvenire possunt: ergo qui contra hoc jus operatur, contra iustitiam agit.

2. Dixi (si damnum emergat): nam evenire potest, ut ille homo infructuosus fuerit, vel futurus esset Religioni, vel alius loco illius fuerit admissus, vel ut contingerent emolumenta, quæ ipse per se afferbat, vel aliam rationem erat cum expensis sui victus, & vestitus: tunc ergo cum nullum damnum factum fuerit, nullum est restituendum natum onus. Notanter dictum est (per se) non quodam per accidens fortè eventura, an hic consideranda sint, fuisse habes apud Doctores. Lege Ioan. de Lugo, loco citato, num. 34. Pari modo, si ingrediendo in Religionem nihil amplius homo ibi habuisset, quam si remanisset in seculo: nihil ei restituendum est, cum nihil ex illa vi, doloque deperderit. Imò quando sine Religioni, sive homini damnum est restituendum; semper aliquid iudicio prudentis viri diminuendum est ex illo capite, quod non omnino certum est damnum à vi inferente illatum; cum potuerint, esse aliquæ causæ, earum homo ille, vel non ingrederetur in Religionem, vel egrederetur ab illa.

3. Damnum autem hoc, vel est spirituale, qualis est ipse non ingressus, & egressus; vel temporale. De hoc posteriore loquuti sumus; nam cum prius ut malum irreparabile: rationis, illius, tu, qui vis, solūm te innotuit, vel parvum copulium dedisti, solūm obligaberis ad vim, dolūmque auferendum; consiliūmque malum retractandum: (si hæc adhuc persistant) Nam certum, si postea homo ille perseveraret in abiicienda Religione, ipsi, suæque voluntati imputaretur; non tibi, qui vim, deceptionemque jam, pro virili, removisti.

Scio aliquos te pro damno temporali Religioni illato obligare, ut vel alium ad Religionem adducas vel ut illi mancipies: Ita Gabr. Scorus, aliique apud Dicastillum loco citato, num. 34. sed certè non assentior. Ita Scorus, Rebell. l. 1. s. 2. alique, quos ibidem citat, sequiturque Dicastillus, quia nemo obligatur libertatem dare, quæ est ordinis superioris; pro damno temporali, quod est ordinis inferioris.

Impediens sine vi, fraude, injuria.

4. Iam verò difficultas major est de impediendo, vel consulendo, sed sine injuria, an peccet, restitutionique sit obnoxius?

Quoad peccatum.

Quoad peccatum; sic habet Molina, tom. 5. tract. 4. disp. 52. s. 2. secunda verò pars: Qui absque rationabili, vel iusta causa dissuadet alicui Religionis ingressum, aut ei suadet egressum, graviter peccat; quoniam retrahere

à tanto bono grave est: tenebiturque, qui ita retrahit, charitatis lege quadrare contrarium, si spes sit in resurrectione, quod ita impeditur. Unde graviter peccant parentes, qui solo carnali affectu permoti, absque rationabili causa, nullum non movent lapidem, ut filios à Religione, quam ingressi sunt, extrahant: ac rursus, & aliis conando, à tam sancto proposito illo avertere: solèque Deus illos, ac filios ita extrahentes, graviter, etiam in hoc saeculo punire. Videant etiam Seniores Regij se graviter peccare, concedendo mandata, ut absque rationabili causa prius sufficeret cognita, & examinata, extrahant, & collocentur in domo aliqua, ubi acriter eorum constantia teneatur. Hæc Molina, qui videtur supponere hanc causam examinari à Senatoribus Regis posse; in quo, tanto Doctore nulla ratione consensum præbeo: cum enim hæc causa sit spiritualis, ad Ecclesiasticum Iudicem pertinet, non ad secularem.

6. Dictum autem merito est (sine rationabili causa): hac enim existente, cum prudenter agatur, ab eo, qui hac motus ingressum dissuadet, non est timenda culpa. Rationabilem causam putat eadem Molina, Primò, si ingressus est futurus nocumento ingredi volenti. Secundò, si in ea Religione dissolutè vivatur. Tertio, si candidati complexio sit iugo Religionis inepta. Quartò, si ejusdem mores sint adeo perveraces, ut majora mala Religioni, vel etiam ipsi merito timeantur. Quintò, si aliquo impedimento, quod Religionem professionem impediatur, v. g. ære alieno, matrimonij promissione, infirmitate corporis, vel simili laboret. Sexto, si parentes, sororesve graviter ejus auxilio indigeant. Hæc ex illo. Quanta autem debeat esse ejusmodi necessitas, & qua ratione necessitas extrema parentum impediatur ingressum, imò & licet extorqueat filium, & quocunque alios profectos à Religione; non verò necessitas gravis, quæ solūm per aliquos, impedit quædam ingressum filij, & aliquando fratris, sorore periclitante; non verò iustificat egressum, quia obligatio tunc non est tanta, ut vincere possit professionem, quam habet Religio in personam Religiosi jam professi: hæc, inquam, fuscè docent Sanchez, l. 4. in decal. c. 20. d. n. 24. Suarez, tom. 3. de Rel. s. c. 6. num. 5. Caltr. Pal. tom. 3. tr. 16. d. 1. p. 7. s. 3. num. præfatum 13. Valentia, 3. d. 7. q. 1. p. 2. Bonacina, s. 2. in 4. Dec. præcept. d. 6. qu. unica, p. 4. n. 7. qui addit. Quamvis non desint qui contrarium sentiant, Azor. p. 2. l. 2. c. 3. q. 5. Trullench. 1. in decal. l. cap. 23. & 24. & l. 4. c. 1. d. 9. & omnium horum primus S. Th. 2. 2. q. 101. art. 4. ad 4. & quodlibet. 2. q. 2. art. 19. & quodlibet. 10. q. 5. art. 9.

7. Quoad peccatum, de quo agimus, video Suarez, 3. de rel. l. 5. c. 9. n. 9. aliquid benignius indulgere parentibus, atque adeo aliis, filijs, aliisque à Religionis ingressu, modè sit, ac temperatè retrahentibus: sic enim habet. Si quis absque injuria violentiæ, aut deceptionis alium avertat ab ingressu religionis precibus, vel promissionibus, illud non esset ex genere suo peccatum mortale; quia ibi non intervenit injuria, neque inductio ad malum neque aversio sed abstractio à bono ad salutem non necessario. Cur ergo ibi erit gravis malitia? Nam licet alter grave detrimentum patiat, non tamen involuntarie, sicut per vim, aut deceptionem, sed quia libere consentit: ergo inde non redundat in alium malitia saltem gravis. Sed licet verum sit, tunc non esse tam grave peccatum; est tamen sine dubio peccatum, multum repugnans ordini charitatis, & respectu Dei, à cuius majori obsequio homo separabitur.

Et paulo post: Si quis intendat, ut solūm ingressus differatur, minor erit culpa; & talis posse esse causa, ut effectus nulla? sic enim excusari possunt parentes, qui aliquantulum filios detinent, ut eorum constantiam experiantur, vel eorum vocationem magis examinent. Hæc Suarez. In cuius loci margine breviter, & perspicue sic eius tota doctrina in compendium redigitur: Qui avertit alium à Religionis ingressu solūm precibus, ac promissionibus, non peccat graviter, nisi preces sint importuna, & sine ulla causa, contra eorum Spiritus sancti vocationem. Hæc ibi.

8. Facit insuper ad hoc argumentum prohibitio Tridentini

Tridentini, *seſſ. 24. cap. 18. de Regul. de qua fuſe Suar. l.c.* quod vbi excommunicationem contortit adverſus eos, qui per vim ſceminas cogunt (non loquitur de Maribus) ad ingreſſum Religionis, tandem exēdit ad eos, qui illas impediunt, hiſ verbis: *Simili quoque anabomai ſubijci eos, qui ſanctam Virginis, vel aliarum mulierum voluntatem velum accipiendi, vel voti emittendi, quo modo, ſine iuſta cauſa, (ut ibid. habet Suarez n. 13.) omnes illi, qui per vim directā, vel indirectē illatam ſceminis, directē impediunt ejus voluntatem, id eſt, per graves minas, vel ſimilia, &c.* Secundō, qui per ſimilem vim Monachis illatam, impediunt, ne ibi mulier admittatur. Tertiō, valde probabiliter, etiam ij, qui decipiunt falſis rationibus ſceminam, ut mutet voluntatem ingrediendi in Monasterium, vel in eo perſeverandi: at cum, qui precibus, & promiſſionibus obtinet a ſceminā, ne continentiam profiteatur, quamvis ſic impedit, ne velum accipiat, aut votum emitat, non comprehendit ab hoc Concilij decreto docet ibid. Suarez: quia ſic non propriē impedit voluntatem, ſed procurat ut voluntas mutetur, ſeu non habeatur; multo magis, quia modus hic per preces diſſuadendi, nullam continet injuriam; ſicuti continet viſ, fraus, & prædicta deceptio. Atque ex hiſ animadvertiſ, ſive parentes, qui filium, ſive alios, qui quamlibet puellam retrahunt precibus, & lacrymis a Religione; immunes eſſe ab excommunicatione lara per hoc Concilij decretum; ſed ſolum facere contra charitatem, *præcedente declaratione.*

Quoad restitutionis obligationem.

9. Veniamus jam ad aliud caput de restitutione. Af-
fero precibus, similibusq; blandimentis, sine vi, vel
fraude dissuadentem alicui ingressum, vel suadentem
egressum, ad nullam restitutionem obligari. Ita Lessius
Sanch. aliique apud de Lugo de iustit. tit. 1. dist. 9. sect. 3.
Petr. Navar. Bannez, aliique apud Dicastrillum l. 2. de iustit.
t. 2. d. 7. dub. 2. n. 42. Non ipsi egresso, vel non ingresso:
quia contra eum, cum ipse voluntariè assentiatur, nulla
injustitia committitur, quare nulla restitutionis obliga-
tio enascetur, quæ ad solam injustitiam consequitur. Nam
ipsi Religioni (quidquid alij in contrarium sentiant, cum
Molina l. 5. de iustit. t. 4. d. 5. l. 1. arbitror vero), quia neque
contra ipsam hoc modo injustitia fit; cum enim pecca-
tum huius consulentis, seu allicientis non sit aliud, nisi
cooperari ad egressum Religiosi, vel ad non ingressum:
cum ejusmodi egressus, vel non ingressus non sint pec-
cata contra justitiam, sed ad summum contra Divinam
inpirationem; vel contra Votum; nec erit contra justi-
tiam; peccatum ad illas actiones permoventis. Pluribus
hæc prosequuntur Doctores laudati: mihi autem hæce-
nim disputasse, sufficit: quod, amantissima filia, noscas
vim nullam adversus pium propositum tuum à quopiam
asserti licite posse.

10. Hæc atque familia Hierotheus. Quæ ita permoverunt Patrem Plutogenem, ut in Metilda sacrum velum assumendi bonam veniam se concessurum sponderet. Et cæteræ statim ac in urbem ab agro post menssem regressus effluviata et pingui dote, promissio stetit. Tu vero his fuscipie, Lector, divina consilia. Tandiu vis tam produxit Plutogenes senex, ut hanc sanctissimam puellam jam grandiori ætate proveciam, totius Monasterij, quod sub nomine, et tutela Sancti Salvatoris, nostro Panormitano Collegio non multis passibus distans, celeberrime est Panormi, viderie præfecturam agere. hoc est, vulgari vocabulo, *Abbatissam* eo potius tempore, quo ejusdem filius Thermagoras Antistes, ut modo memini, admirabili prudentia, ac fingit morum probitate, Panormitanam Ecclesiam gubernabat.

II. Illud animadversione dignum porro est. Vidisti enim, amice Lector, consilio, opera, autoritate doctissimi Theologi moralis, quo hæc prudentissima familia pro expiatione peccatorum utebatur; quam multa for-

linatum exitum, vltra omnem expectationem, sortitus
sunt. Tantum ergo præstat sapientibus viris, ac piis as-
mas Fidelium commendanda, regendaque committit
nam propterea Theologos morales, qui huic operi in-
sident, atque in edocendis, intituendisque consiliis
permaxime laborant, magni facient (ablit verbo in-
dia) velim omnes. Tu, qui mea hæc legis, adolefcent
es ac tyrocinium tantæ scientiæ ponere jam deceverit
corum limina tere, eos sapè interroga, illorum lectio-
nibus assidue, ac frequenter assiste, quo aptior ad tantum
munus animas regendi, quo nulli cresti excellentius
conferis.

12. Iam verò dum avidis auditorum auribus, quæ retulinus, aliâque plura propinaret Hierochous, ex ore magis, quam ex platone, melle, dulcior ob inditam naturâ leporem, fluctat oratio: vergebat ad occasum Sol, atque à vicinis montibus, arboribusque longinquæ se dimittebant umbræ. Quare Theologo dicenti quies, familiæque pro suo cuiusque libitu, consuetâ ambulationes per amœna viridarij spatia concessæ sunt. Quorum exemplo, & mihi à Benigno Lectore, ne plus nimis in scribendo desudem, tantillum oro, quicquid, absolum jam Dialogo permittatur.

• • • С А Р У Т III

Quid Parentes Filiis, Quid Conjuges Conjugum
• • invicem debeant, &c.

VT vadē obvia, & omnibus penē cognita præter-
mittam; ea dumtaxat compendiosē disseram de
Patre, ac Matre, nē aliqua subiticebo de Marito, &
Vxore, quæ nonnullæ explanationis luce pro tyronibus
indigere videbuntur.

§. I. Pater quoad alimenta filij, ejusdemque exheredationem, & Vota.

Pater filio legitimo.

Quoad Patrem. Quæret quis: Primo, An Pater teneatur alimenta præstare filio legitimo? Respondendo teneri, etiam si filius autoritate Principis fuisset proscriptus, etiam si fuisset excommunicatus, etiam si diffuisset pater ea, quæ Pater forte eidem assignaverat pro alimentis, etiam si filius pueritæ sibi suo labore, vel aliunde providere, et ipsa tamen non providit. Ita Azor. *lib. 2. cap. 1. quæst. 7.* Ratio horum, similibus est; quia adhuc filius est & pars patris, de lure naturæ patris commendatus, excipe quæ dicam *num. 8.* Quod si Pater bonis careat, & polleat vero mater, hæc succedit in hæc obligatione & utroque deficiente, Avi, vel alij progenitores paterni; & his quoque deficientibus, Avi, progenitores materni, Addit Azor. *ibid. cap. 1. quæst. 8.* & tandem consanguinei propinquiore, id quod, nisi forte intelligas fratres forores, ac patruos, durum mihi videtur. Lege Sord. de alimentis, *tit. 1. quæst. 28.* Si filius habeat unde vivat, liberabitur pater, materve, aliisque ab alimentis porrigendis; quia cessat tota causa, nempe filij necessitas.

2. Nomine autem alimentorum, hic veniunt victus vestitus domus, lectus, medicinae, impense funeris, in dō & uxoris, filisque sustentatio: atque haec omnia juxta cuiuscunque conditiones; ita, ut filio nobili debeantur, & famuli, & pædagogus, & libri, & impense necessariae ad studendum, & juxta morem patris, ut cum equis. Ita Sanchez in *consuet.* 2. l. 4. c. 3. *dist.* 34. & *passim*. Hæc enim: & similia, cū his indicat filius, alimentorum nomine hic comprehenduntur. Uno verbo, debentur alimenta secundum statum, non verò solum secundum naturam.

3. De excommunicato addit Azor. *loc. cit.* q. 8. limitationem, ut ei à patre non debeantur alimenta, sed solum victus